

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 109/05
09.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Неде Антонић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ, које заступају АБ и АВ, адвокати, против туженог "ГГ", кога заступа БВ, адвокат, ради исплате по основу ауторства, вредност спора 105.000,00 динара, одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду П. број 2/05 од 30.5.2005. године, у седници већа без расправе 9. новембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба тужилаца АА, ББ и ВВ, као неоснована и потврђује пресуда Окружног суда у Новом Саду П. број 2/05 од 30.5.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Ожалбеном пресудом ставом првим изреке тужбени захтев којим су тужиоцу тражили да се обавезе тужени да тужиоцу АА на име ауторске накнаде исплати износ од 45.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.10.2000. године, тужиоцу ББ исплати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.10.2000. године и тужиоцу ВВ исплати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.10.2000. године па до коначне исплате као и да тужиоцима накнади трошкове поступка се одбија, а ставом другим изреке исте пресуде обавезују се сви тужиоци да туженом у року од 15 дана солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 60.750,00 динара.

Против првостепене пресуде благовремено су тужиоци изјавили жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, образлажући као у жалби.

Тужени је у законском року одговорио на жалбу тужилаца.

Испитујући ожалбену пресуду у смислу члана 372. Закона о парничном поступку другостепени суд је нашао да је жалба неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1., 2., 5., 7. и 9. Закона о парничном поступку, а на шта другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Код правилно утврђених битних чињеница да предмет ове парнице представља захтев тужилаца за исплату ауторског хонорара (поднесак од 1.3.2005. године којим децидирано изјављују да не траже накнаду штете), да је тужилац АА аутор пројекта "ДД" који се састоји од 21 композиције и текстова за те композиције панк - рок садржине за децу, и да је овај аутор текста и музике за те композиције, да је

аранжман за ову композицију сачинила група "ЂЂ" чији је члан тужилац ВВ, да је тужилац ББ аутор решења омота носача звука, да је тужилац АА са тадашњим директором туженог, а законским заступником, усмено уговорио у марту месецу 1998. године да тужени као издавач финансира комплетну продукцију ових композиција, а што се односи на снимање, издавање и промоцију материјала као и на исплату ауторских хонорара тужиоцима како је то наведено у изреци оспорене пресуде, да су тужиоци туженом доставили наведени пројекат и писани бланко потписан од стране тужилаца ауторско – издавачки уговор у коме нису назначени елементи овога уговора (обавезе тужилаца као аутора, обавезе туженог као издавача) да тужени овај писмени уговор никада није потписао због недостатка финансијских средстава, а не због недостатка воље да уговор закључи, да је тужени пристао да финансира само снимање аудио-касете чији је аутор тужилац АА, да је ово снимање завршено априла месеца 1998. године у одговарајућем студију, да је тужени путем фактура у априлу месецу исте године исплатио целокупне трошкове снимања у динарској противвредности од 2.000 ДЕМ, да је по завршетку снимања тзв. "дат касета" са снимљеним материјалом предата туженом, а други примерак ове касете тужиоцу АА, да су тужиоци о свом трошку, а уз сагласност туженог, снимили пилот пројекат у тиражу од 100 аудио касета и десетак ЦД-а, да је тужени био упознат са издавањем ових касета, сагласио се са тиме да финансирање истих изврши тужилац АА, а да на тако одштампаном издању означи као издавача носача звука туженог са стављањем знака туженог. Надаље, првостепени суд је правилно утврдио, а на основу налаза и мишљења вештака, да би укупни трошкови око реализације оваквог уговора представљали трошкове обезбеђења студија, снимање композиција, умножавање носача звука и њихове опреме, продукција и промоција, те да је тужени учествовао у сношењу 1/3 трошкова у реализацији, а да тужиоци на туженог у овом правном послу нису пренели своја ауторска права нити у врсти нити у обиму и за који период би тужени био овлашћен да их користи. Првостепени суд је правилно утврдио битну чињеницу, да тужиоци економски искоришћавају снимљени материјал, да тужени примљену "дат касету" није користио било њеним објављивањем, умножавањем или економским искоришћавањем.

Са тога разлога нижестепени суд је правилно применио материјално право одредбе члана 56. и 64. Закона о ауторском праву који се примењују у конкретном случају, члан 73, члан 30. став 2. и 3. Закона о облигационим односима и из правилног чињеничног закључка извео правни закључак да ауторско – издавачки уговор између странака није закључен, да усмени уговор у конкретном случају не производи правно дејство, а како тужиоци нису потраживали накнаду евентуално настале штете из овог правног односа већ децидирано изјавили да ову врсту захтева не постављају, то је нижестепени суд у смислу члана 3. Закона о парничном поступку везан захтевом који су тужиоци поставили.

Чињенични и правни закључак нижестепеног суда изведен из оваквог утврђеног чињеничног основа је правилан, а разлози који су дати за нижестепену пресуду су аргументовани законити па их у целости прихвата и другостепени суд.

Ово нарочито имајући у виду одредбе члана 62. Закона о ауторском праву којим је одређена правна природа овога уговора и чији су битни елементи да носилац ауторских права преноси на издавача, под одређеним условима, овлашћења да објави ауторско дело штампањем односно умножавањем, док издавач преузима обавезу да дело објави и да се стара о његовом успешном растурању. Изостанак и једног овог законског услова повлачи за собом његову правну неважност.

Жалбени разлог тужилаца да је усмени уговор претежно испуњен, је без основа имајући у виду детаљан, стручан и исцрпан налаз вештака који је првостепени суд у целости прихватио, и чију исправност и законитост прихвата и другостепени суд.

Такође је без основа жалбени разлог тужилаца да је предмет усменог уговора између странака био пројекат који је предат туженом. Ово из разлога што је несумњиво утврђено (па и из исказа тужилаца као парничних странака) да је обавеза туженог била у снимању и објављивању аудио касете и пред премијерно извођење снимљеног материјала.

Врховни суд је ценио и остале жалбене разлоге па је нашао да су без утицаја за доношење другачије одлуке.

Следствено изнетом одлучено је као у изреци ове пресуде а у смислу члана 375. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

дц